

disse Ændringsforslag, maa jeg tilbagevise denne utilbørlige Insinuation. København er delt i Storkredse udelukkende af valgtekniske Grunde. Det ærede Medlem burde sige, hvad det var for politiske Hensyn, han fandt i denne Deling. Jeg har hørt, at ogsaa Erhvervspartiets hidtil eneste Talsmand i denne Sal ved et Møde har ment, at der ogsaa laa et politisk Hensyn bag denne Deling, og jeg ønsker derfor at udtale, at Valgloven, saaledes som den nu foreligger, vil give Erhvervspartiet og ethvert andet Parti, som maatte vise sig i Hovedstaden, nøjagtigt de samme Vilkaar som den af mig forelagte Valglov og den bestaaende Valglov. Erhvervspartiet vil i Kraft af sit Stemmetal sidst, hvis dette bevares eller forøges, være sikker paa at kunne gaa frem fra 1 Mandat til 2.

Da jeg ved tredie Behandling af Valgloven her i Folketinget havde Ordet, gjorde jeg opmærksom paa, at Enmandskredsenes Tilhængere her i Rigsdagen maatte være klare over, at den Behandlingsmaade, Valgloven havde faaet i Udvalget, bragte Enmandskredssystemet i Fare. Jeg sagde, at Valgloven forlod dette Ting svækket med Hensyn til Tingets Fæstholden ved Enmandskredsenes, men meget stærkere med Hensyn til Tingets Krav om fuld politisk Ligelighed for de forskellige Anskuelser. Jeg kaldte Enmandskredsenes Mænd til et sidste Forsøg paa at holde det gamle System og brugte den Vending, at der var ikke mange Timer tilbage, hvis man vilde gennemføre den hertil nødvendige Ændring.

Det ærede Medlem fra Skern, som i Dag staar her som Ordfører for det mest eklatante politiske Nederlag, som nogen Sinde et Parti har lidt, tog denne Udtalelse meget overlegent. Det ærede Medlem, der var Ordfører for Venstre, har i sin Opfattelse af Valglovsspørgsmaalet vist Mangel paa Evne til at forstaa politiske Bestræbelser og til at forstaa sit eget Partis Magt paa et bestemt Omraade. Det ærede Medlem viste tydeligt, at han antog, at hans Parti havde fuldkommen Evne til at hindre enhver Ændring af Valgloven, det var dette, han tilstræbte paa Partiets Vegne. Han viste tillige, at han antog, at det konservative Folkeparti ikke vilde være i Stand til overfor et Tryk fra Venstre at fastholde sit Forslag, et Forslag, som Partiet paa sit Landsraadmøde havde sluttet sig til. Nu kunde naturligvis et og andet give det ærede Medlem fra Skern Grundlag for en saadan Formodning; men det var dog en Vildfarelse at bygge en hel Politik paa, at det konserva-

tive Folkeparti ved enhver Lejlighed vilde undlade at fastholde sine egne Standpunkter og Forslag. Det ærede Medlem mente endvidere, at det radikale Venstre og Socialdemokratiet ikke vilde være i Stand til at gaa over til Valg i Storkredse, hvis dette var nødvendigt. Det ærede Medlem, hvis Ordførerskab og Ledelse af Forhandlingerne i ganske søregen Grad har sin Andel i Partiets Stilling i Dag, tog fejl i begge Dele. Det radikale Venstre og Socialdemokraterne var rede til at gøre den Vending, som var nødvendig for at sikre en ærlig Valgdag.

Derfor er den Dag, der er Oprindelsen til alle disse Krisedage, som vi har gennemgaaet, den Dag, da Partiet Venstre og dets Ordfører erfarede, hvad der var foregaaet i Landstinget, hvor jeg meddelte, at den daværende Regering og dens Parti, og derefter ligeledes Socialdemokratiet, meddelte, at vi var rede til at slutte os til det konservative Partis Grundlag og arbejde paa dette. Den Dag er Krisens Oprindelse her paa Rigsdagen. Vi forelagde teknisk udformet de Forslag, som var nødvendige for at fjerne visse Mangler i det oprindelig foreslaaede konservative Grundlag, og umiddelbart før Paaskeferien var man, som det ganske rigtig er sagt af den første Ordfører her i Dag (Borgbjerg), rede til fra vor Side at behandle disse sagligt og til Ende i Landstinget, men trods Opfordring nægtede Formanden for Landstingets Valglovsudvalg at sammenkalde dette, og derefter gik Rigsdagen hjem til den bekendte Ferie — den bekendte Ferie!

Der laa derefter paa det daværende Ministeriums Bord nogle Udtalelser, som krævede Valg straks. Det ærede Medlem fra Skern mente, at disse Udtalelser og Erklæringer havde det dog været naturligt for Regeringen at besvare med et: Lad os saa tage det Valg! — som om det nu var en saa ganske sædvanlig Fremgangsmaade, der valgtes her. Rigsdagen forhandlede om mange vigtige Spørgsmaal, Rigsdagen havde politiske Forhandlinger, ikke med et Ord lød her i Rigsdagen selv Kravet om Valg straks. Og hvorfor lød det ikke herinde? Fordi herinde kunde det ikke siges, naar man vidste, at man var i vidt fremskredne Forhandlinger om den Valglov, som var nødvendig, for at Valget kunde finde Sted. Det kunde derimod siges paa den Maade, det skete: ved de bekendte Erklæringer. En af disse Erklæringer var underskrevet af to Personer, der tilhørte de daværende Regeringspartier, og med